Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2024/2510

25.9.2024

KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2024/2510

av den 2 maj 2024

om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1240 vad gäller betalningssätt och förfarande för att ta ut den avgift för resetillstånd som föreskrivs i den förordningen

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1240 av den 12 september 2018 om inrättande av ett EU-system för reseuppgifter och resetillstånd (Etias) och om ändring av förordningarna (EU) nr 1077/2011, (EU) nr 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 och (EU) 2017/2226 ([1]), särskilt artikel 18.4, och

av följande skäl:

(1) Genom förordning (EU) 2018/1240 inrättas EU-systemet för reseuppgifter och resetillstånd (Etias) som är tillämpligt på tredjelandsmedborgare som är undantagna från viseringskrav och som önskar resa in på medlemsstaternas territorium.

(2) I enlighet med artiklarna 18 och 24 i förordning (EU) 2018/1240 är sökande i princip skyldiga att betala en avgift för att kompensera kostnaderna för driften och underhållet av Etias.

(3) Det är därför nödvändigt att fastställa vilka betalningssätt som ska användas och förfarandet för att ta ut avgiften för resetillstånd.

(4) Avgiften för resetillstånd bör tas ut av en betaltjänstleverantör som valts ut genom ett upphandlingsförfarande.

(5) För att ta hänsyn till sökandenas geografiska spridning och de varierande betalningssätten runt om i världen bör betaltjänstleverantören godta en bred uppsättning betalningssätt när de tredjelandsmedborgare som avses i artikel 2.1 i förordning (EU) 2018/1240 betalar avgiften för resetillstånd.

(6) För att avgiften för resetillstånd ska kunna betalas på ett säkert sätt, och för att i största möjliga utsträckning minska risken för bedrägeri, bör betalningstransaktionerna och de betalningssätt som används strikt följa bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 ([2]) och kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/389 ([3]).

(7) För att säkerställa att betalningen av avgiften för resetillstånd kan kopplas till en specifik ansökan bör Etias informationssystem meddela betaltjänstleverantören en tillfällig identifierare för den ansökningsakt som avses i kapitel III i förordning (EU) 2018/1240 när betalningsprocessen inleds.

(8) För att skydda personuppgifter om personer som ansöker om Etias-resetillstånd bör betaltjänstleverantören inte begära någon annan information från sökande än den betalningsinformation som krävs för att avgiften för resetillstånd ska kunna betalas.

([1]) EUT L 236, 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj.

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj).

([3]) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/389 av den 27 november 2017 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 vad gäller tekniska tillsynsstandarder för stränga kundautentisering och gemensamma och säkra öppna kommunikationsstandarder (EUT L 69, 13.3.2018, s. 23, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2018/389/oj).

(9) När sökanden har betalat avgiften för resetillstånd bör betaltjänstleverantören göra betalningens unika referensnummer som avses i artikel 19.3 e i förordning (EU) 2018/1240 tillgängligt för Etias informationssystem tillsammans med den tillfälliga identifieraren för ansökningsakten, så att Etias informationssystem i enlighet med artikel 19.1 i förordning (EU) 2018/1240 kan kontrollera om en ansökan bör anses vara prövningsbar.

(10) För att säkerställa en korrekt avstämning av betalningar bör Europeiska unionens byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa (*eu-LISA*) och betaltjänstleverantören meddela kommissionen det totala antalet betalningar som slutförts och deras unika referensnummer.

(11) Eftersom förordning (EU) 2018/1240 är en utveckling av Schengenregelverket har Danmark, i enlighet med artikel 4 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning som är fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, lämnat ett meddelande om genomförande av förordning (EU) 2018/1240 i sin nationella lagstiftning. Denna förordning är därför bindande för Danmark.

(12) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ([4]). Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.

(13) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([5]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i rådets beslut 1999/437/EG ([6]).

(14) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([7]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ([8]).

([4]) Beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).
([5]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.
([6]) Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).
([7]) EUT L 53, 27.2.2008, s. 52, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2008/178(1)/oj.
([8]) Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

(15) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([9]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ([10]).

(16) Denna förordning utgör en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt.

(17) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ([11]) och avgav ett yttrande den 27 april 2021.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Innehåll

I denna förordning fastställs betalningssätt och förfarandet för att ta ut avgiften för resetillstånd inom ramen för EU-systemet för reseuppgifter och resetillstånd (*Etias*).

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning ska definitionerna i artikel 4 i direktiv (EU) 2015/2366 gälla.

Artikel 3

Betaltjänstleverantör

1. Den tjänst för inlösande av betalningstransaktioner som krävs för betalning av den avgift för Etias-resetillstånd som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EU) 2018/1240 ska utföras av en betaltjänstleverantör.

2. Betaltjänstleverantören ska väljas ut genom ett upphandlingsförfarande i enlighet med artikel 164 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([12]).

([9]) EUT L 160, 18.6.2011, s. 3, ELI: http://data.europa.eu/eli/prot/2011/349/oj.

([10]) Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

([11]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([12]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 av den 18 juli 2018 om finansiella regler för unionens allmänna budget, om ändring av förordningarna (EU) nr 1296/2013, (EU) nr 1301/2013, (EU) nr 1303/2013, (EU) nr 1304/2013, (EU) nr 1309/2013, (EU) nr 1316/2013, (EU) nr 223/2014, (EU) nr 283/2014 och beslut nr 541/2014/EU samt om upphävande av förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 (EUT L 193, 30.7.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1046/oj).

Artikel 4

Betalningssätt

1. Betaltjänstleverantören ska se till att flera allmänt internationellt använda elektroniska betalningssätt godtas för tredjelandsmedborgares betalning av avgiften för Etias-resetillstånd.

2. Betaltjänstleverantören ska godta betalningssätt som möjliggör en omedelbar avveckling eller en garanti för genomförande av betalningar. Direktiv (EU) 2015/2366 och kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/389 ska tillämpas på dessa betalningssätt.

3. Alla sökande ska på ett klart och otvetydigt sätt informeras om vilka betalningssätt som godtas.

Artikel 5

Förfarande för att ta ut avgifter

1. Efter det att ansökan lämnats in ska Etias informationssystem

a) omdirigera sökande som är mellan 18 och 70 år vid tidpunkten för ansökan till betalningen och meddela betaltjänstleverantören en tillfällig identifierare för motsvarande ansökningsakt,

b) göra det möjligt för sökande som är under 18 år eller över 70 år, eller sökande som har förklarat sig vara tredjelandsmedborgare som omfattas av artikel 2.1 c i förordning (EU) 2018/1240, att lämna in sin ansökan utan att omdirigeras till betalningen.

2. Betaltjänstleverantören får inte begära några andra personuppgifter från sökande än den betalningsinformation som krävs för att avgiften för Etias-resetillstånd ska kunna betalas.

3. När betalningen har slutförts ska betaltjänstleverantören

a) bekräfta för Etias informationssystem om betalningen lyckades,

b) meddela Etias informationssystem det unika referensnummer för betalningen som avses i artikel 19.3 e i förordning (EU) 2018/1240, tillsammans med den tillfälliga identifieraren för ansökningsakten.

4. När ansökningsakten har skapats ska Etias informationssystem omedelbart radera den tillfälliga identifieraren.

5. Betaltjänstleverantören ska informera sökande om att avgiften för Etias-resetillstånd har betalats och meddela dem betalningens unika referensnummer.

Artikel 6

Rapporteringsskyldigheter

1. eu-LISA och betaltjänstleverantören ska regelbundet och minst en gång i veckan meddela kommissionen

a) det totala antalet betalningar som slutförts under rapporteringsperioden,

b) de unika referensnummer som avses i artikel 5.3 b i denna förordning för alla slutförda betalningar som avses i led a.

2. eu-LISA ska regelbundet och minst en gång i veckan informera kommissionen om det totala antalet ansökningar som lämnats in med betalning och utan betalning under varje rapporteringsperiod.

Artikel 7

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 2 maj 2024.

På kommissionens vägnar
Ursula VON DER LEYEN
Ordförande